

JOHANNES EKHOLM

KARMAKOOA

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Kiitokset:

Aleksi Pöyry, Salla Pulli, Niko Hallikainen, Emma Ainala,
Taiteen edistämiskeskus, Suomen Kulttuurirahasto

Kannen kuva: Alfred Pasička / Science Photo Library,
Polarisoitu valomikrografi adrenaliinikristallista.

Takakannen valokuva: Diana Luganski
Kannen suunnittelu: Johannes Ekholm

Copyright © Johannes Ekholm ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-39100-5

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

1.

UPOTAN KASVONI kosteiden heinien ja lehtien sekaan ja täytän keuhkoni mullasta nousevalla raikkaalla aamuilmalla. Kuvittelen etäältä katsottuna näyttäväni ihmisen vaatteisiin puetulta metsästyskoiralta enkä viisitoista- ja puolivuotiaalta pojalta, ja mielikuva saa suupieleni jännittymään hymyyn. Jos joku näkisi minut nyt, hän saattaisi jopa säikähtää olenko teenage werewolf.

Olen ryöminyt vadelmapensaikoissa ja saniaisten seassa, ylittänyt mutaisen puron täynnä tummaa sammakonkutua, kierinyt alas jyrkännettä ja päätenyt polulle, joka yhteen suuntaan kuljettuna vie kukkulan laella avautuvalle aukiolle, jota kutsutaan Salama-aukioksi, koska salama kaatoi sieltä kaksisataa vuotta vanhan kuusen. Toiseen suuntaan polku vie urheilukentän ohi koululle.

Huomaan, että mieleeni on alkanut taas tulvia levottomia ajatuksia unesta, johon heräsin.

Yritän pyyhkiä ne pois keskittymällä asioihin ympärilläni.

Näen hopeapajun. Näen kaatuneen männyn. Näen kelta-
vuokkoja ja litulaukan valkoisia kukkia. Näen kasteisten
ruohonkorsien väliin viritetyn hämähäkinseitin kimaltelevan

aamuauringossa kuin ohut helminauha. Kuulen kun tuuli kahisuttaa puiden latvoja.

Mustarastas laulaa. Kaukana tikan tasainen nakutus. Korkealla taivaalla suihkukone.

Tunnen housujen kastuneen polvista ja t-paidan liimautuneen kiinni selkään. Männyn runko tuntuu karhealta kättä vasten.

Ilma tuoksuu nahkealle. Sormenpääni haisevat tupakalle.

Maistan otsalta valuvan suolaisen hien.

Huomaan levottomien ajatusten kadonneen.

Seuraan polkua Salama-aukiolle. Hämmästykseni siellä seisoo auto, punainen kahdeksankymmentäluvun Fiat Panda, jonka kuljettajan puoleisen oven ikkuna näyttää puuttuvan. En osaa päätellä mitä kautta auto on siihen tuotu, aukiolle johtaa vain kapea polku, jonka päässä on puiset portaat.

Kosketan auton konepeltiä, jonka aurinko on lämmittänyt kuumaksi. Kokeilen ovenkahvaa ja ovi aukeaa. Menen istumaan kuljettajan paikalle. Otan molemmilla käsillä kiinni ohjauspyörästä ja suljen silmät.

Alan hengittää tavalla, jonka Ruut on minulle opettanut, nenän kautta sisään, niin että vatsa paisuu kuin ilmapallo, ja hidas huokaus suun kautta ulos. Keskityn tunnustelemaan miten ilma tuntuu sieraimissa ulos päästettäessä lämpimämmältä kuin sisään vedettäessä. Olen kiitollinen, minä ajattelen, kun minulla on sellainen sisko kuin Ruut, joka opettaa minulle näitä asioita.

Haistan istuinten pölyn ja peruutuspeilistä roikkuvan keltaisen Wunderbaumin vaniljaisen löyhkän.

Tunnustelen miltä auton lattia tuntuu jalkapohjia vasten. Jokin terävä on hiertänyt jalkapohjaani jo tovin ja riisun kengän. Ravistelen ulos hiekanjyvän, joka tippuu syliini.

Poimin pienen kulmikkaan kiven etusormen ja peukalon väliin. Kivi painaa ääriiviivansa puristaviin sormenpäihini. Kivun ylttyessä tunnen rajan välillämme hämärtyvän. Minusta tuntuu kuin kivi yrittäisi satuttaa minua tahallaan. Nostan sen kasvojeni eteen, ja se iskee minulle silmää.

Auton etuikkunasta näkee puiden välistä ostoskeskuksen katon sekä junaradan, jonka lopussa, muutaman kymmenen kilometrin päässä, on pääkaupunki.

Neppaan kiven ikkuna-aukosta ulos.

Jännitän reisiäni, työnnän lantiota ylös istuimelta ja vedän takataskusta esiin teräväkärkisen tussikynän ja kauhtuneen vihon. Toisesta suunnasta luettuna sivuilla on pienellä tiheällä käsialalla kirjoitettuja muistiinpanoja, toisesta suunnasta piirustuksia.

Irrotan tussista korkin hampailla ja alan piirtää tyhjälle aukeamalle. Kynä tekee pientä edestakasliikettä ja sitten kiekuraa. Liikutan kynää yhä nopeammin ja painan kärkeä yhä kovemmin paperiin. Väri alkaa liuottaa paperin rakennetta, ja lopulta kärki läpäisee sivun. Repäisen sivun irti, ruttaan sen palloksi ja tiputan jalkojeni väliin auton lattialle.

Yhtäkkiä maa alkaa täristä. Tartun vaistonvaraisesti rattiin. Kuulen alapuoeltani vaimeaa, matalaa jyrinää, niin kuin suuria rekka-autoja ajaisi tunnelissa syvällä maan sisässä, ja minut valtaa kummallinen keveyden ja innostuksen kaltainen tunne, että vihdoin jotain tapahtuu, että kunpa tulisi Y2K ja maapallo vihdoin räjähtäisi tai jotain.

saanks mä nähä kun sä runkkaat? se oli tavallaan tarkotettu läppänä, tai en ajatellu et se ottais sen tosissaan, enkä todellakaa odottanu et se suostuis, mut se vastaa samantien *joo* ja lähettää mulle linkin minkä kautta pääsen kattoo sitä verkkokameran läpi. me ollaan kirjoteltu talvesta saakka, juteltu niitä näitä, mut tää on jotain ihan muuta. *kirjota mulle samalla*, se pyytää. *mitä sä baluut et mä kirjotan?* erno mieltii sekunnin, *hauku mua*, se sanoo sit, ja mä yritän keksii jotain. *heiluta sun jormaa*, mä kirjotan nopeesti ettei sitä ehtis alkaa nolottaa, ettei se lopettais. *älä sano jorma*, erno huokaa tuskastuneen olosena. *okei*, kirjotan skidisti paniikissa, *riisu sun kalsarit ja tunge ne suubus*. ja erno tottelee. yllätyn miten kiihottunu yhtäkkiä itekin oon. en ees ehi ajatella, meen niin tiloihin. en tajuu muuta ku että haluun todellaki kattoo kun erno nöyryyttää itteään mun pyynnöstä. *sylkäse*, mä käsken sitä. mä nään hätäännyksen ernon silmissä kun se ei tiitä mitä se tekis, ottaaks se ne kalsarit ulos suusta vai mitä, ja mua naurattaa. *pidä ne suussa tyhmä*, mä kirjotan, *mä en antanu lupaa ottaa niit ulos vielä, nyökkää jos sä tajusit*. erno nyökkää ja läähättää kuin pieni koira. *hyvä hauva, vedä ne saastaset kalsarit nyt ulos suusta*

ja biero niitä sun naamaan ja heitä ne sit belvettii. näytä mulle nyt kun sä vemppaat sun säärittävää mulkkuu. erno tottelee ja alkaa vatkata kulliaan tyhjä ilme kasvoillaan. oon hämmentyny, mitä vittuu tää on mitä me tehään, mut se tuntuu luottamukselta. erno on päästäny mut sen lähelle. satavarmasti oon aino ihminen maailmassa joka tietää että erno on poika joka tykkää kun tyttö käskee sitä runkkaamaan.

PAINAN MUOVISTA ovikelloa keltaisen omakotitalon seinässä ja jään odottelemaan porrastasanteelle. Katoksen vaakaparruun on ripustettu tuulikello. Kosketan narun päässä roikkuvaa puukappaletta, joka kilisyttää hopeanvärisiä sointiputkia aikaansaaden kaoottisen ja haikean melodian.

Kuulen askeleita oven läpi ja lukko aukeaa. Ovenraosta näen hämärässä eteisessä Ernon isoäidin, Saimi-mummun, tumman siluetin.

”Kuka siellä?” Saimi kysyy epäilevästi.

”Jimi täällä”, vastaan yrittäen kuulostaa reippaalta, mutta hän ei näytä kuulevan minua. Saimin pää tekee tahatonta edestakaisliikettä.

Astun sisään ahtaaseen eteiseen.

Saimi vetää oven kiinni perässäni, mutisee jotain itsekseen ja katoaa olohuoneeseen. Potkin jaloista tummanvihreät rikkinäiset Airwalkit, jotka olen ostanut käytettyinä ja paikannut ilmastointiteipillä.

Talossa haisee vanhalta ja imelältä ja kodikkaalta, sekoitus sahanpurua, tervaa ja laventelintuoksuista huuhteluainetta. Nousen yläkertaan johtavia portaita varovaisin askelin, ettei

portaiden pyöreiksi kuluneista reunoista tarttuisi tikkuja sukkiin.

Ovi Ernon huoneeseen on raollaan. Painan ovenkahvaa äänettömästi alas ja astun sisään.

Erno makaa kyljellään kapeassa valkoisessa laatikonmallisessa Muurame-sängyssä, ilman peittoa, pelkissä alushousuissa. Toinen käsivarsi peittää osittain kasvoja ja toinen on epämukavannäköisesti lantion alla. Ernon tukka näyttää rasvaiselta. Tasainen hengitys saa Ernon kalpean rintakehän kohoamaan ja laskemaan. Kylkiluut erottuvat selkeinä, ja ohuen ihon läpi näkyy sinisten verisuonien verkosto. Ernon tummasinisten Black Horse -alushousujen resorin ja luisevan lantion väliin jäävästä kuopasta pilkottaa mustaa kikkaraa karvaa.

Hiivin niin hiljaa kuin pystyn huoneen poikki ja istuudun pinnatuolille ikkunan viereen. Se on minun paikkani. Huoneen ainoa toinen tuoli on viidellä pyörällä liikkuva ja vivuilla ja kahvoilla eri asentoihin säädettävä toimistotuoli, se on Ernon paikka.

Yleensä kun olen käymässä, istumme tuoleilla vierekkäin, kääntyneinä kohti pöydällä seisovan DELL 800 Mhz Pentium II -tornitietokoneen kookasta näyttöä. Erno käyttää hiirtä ja näppäimistöä, minä seuraan sivusta mitä 17-tuumaisella ruudulla tapahtuu. Kirjoittaessaan Ernon ohuet sormet saavat näppäimistön kuulostamaan raekuulolta peltikatolla.

Huoneessa on hämärää, ikkunan eteen on vedetty kuvioitu kangas, jota en muista nähneeni aiemmin. Kankaan alareunassa lukee Marimekko ja joku vieraskielinen nimi. Kangas ulottuu juuri ja juuri ikkunalaudan alapuolelle ja viistosti osuvat auringonsäteet luovat lattiaan pitkän valokaistaleen, joka, kun sitä katsoo oikein tarkasti, liikkuu sivusuunnassa hitaasti kuin kellon minuuttiviisari.

Sängyn, kirjoituspöydän ja tuolien lisäksi huoneessa on tummanruskea antiikkinen hylly. Sen laitaan on teipattu postikortti, jossa lukee valkoisilla yksinkertaisilla kirjaimilla mustalla pohjalla ”Yksin ja vailla merkitystä”. Yhdellä tasolla on kolme kirjaa, *Silmarillion*, *Fight Club* ja *Näin puhui Zarathustra*. Toisella hyllyllä on VHS-kasetteja, joiden etiketteihin on kirjoitettu paksulla tussilla *Kids*, *Ghost in a Shell*, *Pulp Fiction*, *Truman Show*, *Evil Dead*.

Massiivisen alaosan ovien takana tiedän Ernon säilyttävän digivideokameraansa. Alaosan päällä seisoo puoliksi juotu limupullo sekä tyhjä akvaario, jota ympäröi tasainen kerros säliää, kuten karkkipapereita, MikroBitti-lehti, Windows 98 SE -asennuslevy, pieniä kolikoita, paristoja, ruuveja, käytettyjä tulitikkuja ja kynänteroittimesta tullutta roskaa.

Katseeni vaeltaa ympäri huonetta ja pysähtyy, kuten yleensä, sängyn yläpuolelle sinitarralla kiinnitettyyn Pink Floyd Pulse -julisteeseen. Kuvan pinta-alan täyttää lähes kokonaan silmän sinertävä iiris, jonka mustaa pupillia kiertää violettien kipinöiden säkenöivä helminauha. Maapalloa muistuttava planeetta peittää kuunpimennyksen lailla pupillin toisen reunan. Sähkösilmäplaneetan takana avautuu monihorisonttinen maisema, jossa aavikko sekoittuu spiraalina pilviin ja pilvet mereen, vesipisara morffautuu kalaksi, joka morffautuu siittiöiksi, joka morffautuu linnuksi, joka morffautuu lentokoneeksi, kuin planetaarinen saalistamisen ja pakenemisen päättymätön piirileikki.

Kun valokaistale lattialla on liikkunut noin jalan mitan verran ja kaventunut puoleen siitä mitä se oli kun tulin, ovelta kuuluu koputus ja Saimi-mummu kurkistaa huoneeseen.

”Aika nousta”, Saimi sanoo kimeällä ja värisevällä äänellään. Saimi kantaa huoneeseen tarjottimen, jolla on

lihakeittolautanen, lasi maitoa ja voideltu näkkileipä, päällä paksu viipale punertavanharmaata maksamakkaraa. Kun Erno ei vastaa, Saimi laskee tarjottimen näppäimistön viereen kirjoituspöydälle ja jää tuijottamaan Ernoa.

Joskus, riippuen mihin aikaan aamusta tulen paikalle, saatan joutua odottamaan Ernon heräämistä useamman tunnin. Toisinaan minusta tuntuu, että Erno on jo hereillä, vaikka ei avaakaan silmiään. Välillämme vallitsee silloin sanaton sopimus, että niin kauan kuin Erno ei avaa silmiään, minä en saa liikahtaa enkä sanoa mitään. Ajattelen, että Saimi-mummun pitäisi tietää tämä Ernon heräämisestä, mutta jostain syystä vain minä tiedän Ernosta kaikkea tällaista.

Erno liikahtaa vähän, raapii unisesti näppyläistä poskeansa ja hätistää kädellä mummuaan huoneesta. Saimi päästää maiskuttelevan äänen, kääntyy vetäen hartioita kohti korvia ja sulkee oven perässään.

Erno nousee istumaan ja hieroo naamaansa molemmilla kämmenillä.

”Mummu hommas mulle uudet verhot”, Erno sanoo väsyneellä äänellä ja nyökkää ikkunan suuntaan.

Kehun verhoja hienoiksi. Pidän pienen tauon ennen kuin kysyn varovasti pitäisikö ne avata.

”Ei jaksa”, Erno sanoo ja haukottelee pitkään, ja minusta tuntuu että Erno ehkä pilailee kustannuksellani. ”Illalla ne pitää sit taas vetää kiinni, ja aamulla taas avata, mitä järkee.”

Nousen tuoliltani ja vedän verhokankaan sivuun ja huone täyttyy kirkkaasta auringonvalosta, joka saa ilmassa leijailevan pölyn erottumaan kuin hienoisen lumisateen.

Tulen ajatelleeksi, että verhon olisi kuulunut roikkua pystysuunnassa. Verhokankaita olisi kuulunut olla kaksi,

jolloin ne vedettäisiin sivuun kumpaankin päätyyn verho-tankoa. En sano sitä ääneen koska en halua ärsyttää Ernoa.

Erno nousee sängystä, painaa tietokoneen virtanappia ja menee kylpyhuoneeseen. Tietokoneen sisältä kuuluu tuulet-timen kiihtyvää surinaa ja kovalevyn raksutusta, pieni valo virtanapin alla vilkkuu hetken epätasaisesti keltaisena kunnes vaihtuu vihreäksi.

Erno on jättänyt makuuhuoneen ja kylpyhuoneen ovet auki, ja kuulen hänen virtsaavan pitkään ja kovalla paineella.

”Valvoin neljään”, kuulen Ernon äänen lorinan yli.

Yritän arvata, mitä Erno aikoo sanoa seuraavaksi.

”Tsättäsin yhen Marin kaa IRCissä. Vitun siisti muija, vitun upee muija oikeesti. Vihdoin joku ihminen joka tajuu meitsii ja jaksaa kuunnella mun paskoi juttuja.”

Erno kertoo, että Mari on nörtti. Mari kuuntelee Square-pusheria ja Texas Faggottia.

”Se kans vihaa Forrest Gumpia”, Erno sanoo ja hekottaa, ”eli on nero kuten minä.”

Naurahdan.

”Meitsin on aina ollu helpompi tulla toimeen ihmisten kaa keitä ei oo tavannu oikees elämäs, vaan netis ja peleis ja tolleen. Yleensä dataavia ihmisii pidetään epäsosiaalisina vaik oikeesti ne on vitun sosiaalisia.”

Kuulen Ernon vetävän vessan ja lyövän pöntön kannen kiinni.

”Mari sano et sen tyyli-idoli on Juliette Lewis. Jos oot nähny Natural Born Killers”, Erno korottaa ääntään, ”hyvä staili, punaset hiukset, hyvä meikkaa.”

”Oottekste tavannu?” minä kysyn osoittaakseni olevani kiinnostunut.

”Ei vielä, vaik ollaan juteltu jotain neljä kuukautta. Mut

kelaa”, Erno hekottaa, ja minä huomaan Ernon äänen saavan lisää väriä, ”eilen me harrastettiin cyberseksiä, titti-dii.”

”Oho”, sanon nousevalla äänenpainolla samalla kun katseeni pysähtyy tennispallonkokoisen valkoisen Logitech-webbikameran tummaan linssiin tietokoneen näytön ylä-laidassa.

”Olis tietenki siistii nähä, mut en viitti pyytää sitä tänne ku faija ja mummu on täs sotkemas, pitää keksii jotain.”

Erno ilmestyy käytävään, ja sekunnin ajan, matkalla kylpyhuoneesta toisen huoneen ovelle, näen Ernon alasti kirkkaassa auringonvalossa. Paksu penis heiluu veltosti vatsan alapuolella kuin vaaleanpunainen elefantinkärsä, enkä saa mielestäni kuvaa, miten Ernon penis kasvaa ruipeloon vartaloon nähden suhteettoman suureksi Ernon harrastaessa sillä cyberseksiä.